

Arrest

nr. 130 697 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
Handlend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2013 werd ingediend door :

Volgens pp : [...]
nationaliteit: Angola
geboren te Cabinda [...]
ook gekend als: [...]
adres: [...]
+ wettelijke vertegenwoordiger van:
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 30.08.2010 in België zou verblijven; zij zich gedurende haar verblijf zeer goed geïntegreerd zou hebben; Mevrouw een cursus maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd en zij Nederlandse lessen zou hebben genomen en zij haar basiskennis zou blijven uitbreiden door in het dagelijkse leven zoveel mogelijk bij te leren; betrokkene getuigenverklaringen zou voorleggen die allemaal erg positief zouden zijn en Mevrouw ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract, een bewijs deelname NT2 en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene haalt aan dat de drie kinderen minderjarig zouden zijn en dat zij schoolgaand zouden zijn. De kinderen zouden regelmatig naar school gaan en zouden intussen veel beter Nederlands dan Portugees spreken. Voor hun onderlinge communicatie zouden zij reeds het Nederlands verkiezen, en hoewel zij hun moeder in het Portugees wel nog zouden verstaan, zouden zij haar vaak in het Nederlands antwoorden.

Dochter G. zou leermoeilijkheden hebben, logopedische ondersteuning zou niet het gewenste effect hebben gehad. De school en het CLB zouden een overstap naar het buitengewoon onderwijs hebben geadviseerd. Het kind zou sinds september school lopen in het type 8 – onderwijs in Vilvoorde. Dit soort onderwijs zou niet te vinden zijn in Angola, de ontwikkeling van G. zou in het gedrang komen indien zij verplicht zou worden om terug te keren naar Angola, wat uiteraard niet in haar belang zou zijn.

Er worden ter staving een advies einde schooljaar 2012-2013 G., een voorlopig overstapformulier buitengewoon onderwijs G., een leerlingenfiche G. en attesten van schoolbezoek van de drie kinderen en verklaringen toegevoegd.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Er wordt niet aangetoond dat er geen gespecialiseerd onderwijs en geen gespecialiseerde infrastructuur in het land van herkomst zou te vinden zijn.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 02.09.2010, werd afgesloten op 18.05.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkene gedurende een bepaalde tijd onder medisch Ai heeft gestaan, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die

niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Er wordt verder aangehaald dat zowel betrokkene als haar dochter S. ziek zouden zijn en dat hun aanvraag artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard. Er zou mogelijk een reëel risico zijn voor het leven of voor de fysieke integriteit van betrokkene, of op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling voor haar zou zijn in Angola. Een terugkeer zou de gezondheid of zelfs het leven van betrokkene in gevaar brengen.

Het feit dat verzoeker in het bezit was van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. heeft gehad geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Bovendien werd de medische aanvraag op 20.02.2014 negatief afgesloten.

Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Over de rechtspleging

De advocaat van verzoekster stelt ter terechtzitting dat zij de nota van de verwerende partij niet heeft ontvangen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de griffier van de Raad op 14 mei 2014 een brief met als hoofding "Mogelijkheid tot het indienen van een synthesesmemorie" heeft verstuurd naar de gekozen woonplaats. In deze brief wordt gesteld "Hierbij beteken ik u de nota van de verwerende partij" en "U beschikt over een termijn van 8 dagen vanaf de kennisgeving van deze brief om de griffie in kennis te stellen of u al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen".

De advocaat van verzoekster reageert op voornoemde brief op 16 mei 2014 door te laten weten dat zij geen synthesesmemorie zal indienen, zonder daarbij te melden dat zij geen nota van de verwerende partij heeft ontvangen.

Verzoekster maakt met de loutere bewering ter terechtzitting dat zij de nota van de verwerende partij niet heeft ontvangen niet aannemelijk dat dit effectief zo is. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoekster een poging heeft ondernomen om in het bezit te worden gesteld van de nota.

Er is derhalve geen aanleiding om de debatten te heropenen en de behandeling van de zaak uit te stellen naar een latere datum.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Verzoekster heeft talrijke elementen aangehaald die het haar erg moeilijk of onmogelijk maken om naar Angola terug te keren, zelfs voor een tijdelijk verblijf

Er werd bv. een langdurige procedure ingeroepen:

“Verzoekers vroegen asiel aan op 02.09.2010. Het duurde tot 27.03.2012 voor er een arrest was van de Raad van State.

Intussen was er op 31.05.2011 een aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend op naam van dochter G.S.. Op 26.03.2013 volgde een arrest van de Raad van State.

Voordien was er een aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend voor verzoekster zelf, m.n. op 06.06.2012. Deze werd op 25.09.2013 ontvankelijk verklaard.

Verzoekers zijn dus sinds meer dan drie jaar onafgebroken in procedure geweest. De drie kinderen zijn minderjarig en schoolgaand. Verzoekers stellen dat er in deze omstandigheden onmogelijk van hen verlangd kan worden om het land nog te verlaten.”

Ook het onderwijs van haar jonge kinderen kwam aan bod omdat zij alledrie quasi geen Portugees meer spreken (laat staan schrijven) en omdat G. in het buitengewoon onderwijs type 8 zit, een soort onderwijs dat niet beschikbaar is in Angola.

Tevens werd een uitstekende integratie aangetoond en geïllustreerd met uitgebreid bewijsmateriaal.

Zowel de langdurige procedure als het (buitengewoon) onderwijs van minderjarige kinderen en een goede integratie werd in het verleden reeds aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De langdurige procedure was in dit kader het voorwerp van een aantal overeenkomsten tussen de migratiesector en de verschillende bevoegde ministers en werd ook opgenomen in de instructie-Turtelboom en de instructie van 19.07.2009. De Dienst Vreemdelingenzaken minimaliseert de periode van meer dan drie jaar legaal verblijf van verzoekster en haar schoolgaande kinderen echter totaal door te stellen dat zij slechts acht maanden asielprocedure kan inroepen en dat de afgifte van een AI geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Dat verzoekster en haar kinderen gedurende deze drie jaar legaal verblijf een nieuw leven hebben opgebouwd wordt genegeerd.

Het buitengewoon onderwijs van minderjarige kinderen stond vroeger als typevoorbeeld van buitengewone omstandigheden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt in dit dossier echter aan verzoekster om aan te tonen dat dit soort gespecialiseerd onderwijs niet zou te vinden zijn in Angola, terwijl het algemeen geweten is dat een negatief bewijs onmogelijk kan geleverd worden.

De zeer goede integratie als buitengewone omstandigheid werd in een aantal arresten van de Raad van State aangehaald (R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31; R.v.St. 25 mei 1998, nr. 73.830, Rev. dr. étr. 1998, 215, noot BIENFAIT, F.; R.v.St. 6 november 1998, nr. 76.819, A.P.M. 1998 (samenvatting), 253; R.v.St. 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot). De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in casu naar een onbestaand artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980 om de goede integratie van verzoekster en haar kinderen van de hand te wijzen.

Het is verzoekster dus totaal onduidelijk waarom in haar geval deze elementen - en bovendien de combinatie ervan - niet zouden aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Zij verwijst hierbij ook naar het arrest 114.2015 van uw Raad d.d. 21.11.2013: “2.6. Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden.”

3.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

3.3. Verzoekster is het niet eens met de beoordeling van de door haar aangevoerde elementen in het licht van de beoordeling van haar aanvraag door de verwerende partij en voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In eerste instantie beroept verzoekster zich op de langdurige procedure. Zij stelt dat de langdurige procedure het voorwerp was van een aantal overeenkomsten tussen de migratiesector en de verschillende bevoegde ministers en ook werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009. Verder stelt zij dat de periode van meer dan drie jaar legaal verblijf geminimaliseerd wordt.

In de mate dat verzoekster verwijst naar "overeenkomsten" tussen de migratiesector en de bevoegde overheid, dient erop te worden gewezen dat deze "overeenkomsten" geen afbreuk kunnen doen aan wettelijke bepalingen, zoals de thans van toepassing zijnde. Eenzelfde vaststelling dringt zich ook op waar verzoekster verwijst naar de instructie van 19 juli 2009. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid had op 19 juli 2009 inderdaad instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoekster er zich niet op kan beroepen. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verzoekster stelt dan wel dat haar periode van legaal verblijf geminimaliseerd wordt, maar zij toont daarmee op geen enkele manier aan dat de verwerende partij in het licht van de hiervoor aangehaalde bepalingen en rechtspraak van de Raad van State op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, enerzijds, en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkene gedurende een bepaalde tijd onder medisch AI heeft gestaan ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Wat betreft het onderwijs van de kinderen, stelt verzoekster dat haar kinderen alle drie quasi geen Portugees meer spreken (laat staan schrijven) en dat dochter G. in het buitengewoon onderwijs type 8 zit, een soort onderwijs dat niet beschikbaar is in Angola. De dienst Vreemdelingenzaken vraagt daarvan een bewijs, maar het is algemeen geweten dat een negatief bewijs onmogelijk kan worden geleverd.

In haar aanvraag heeft verzoekster zich niet beroepen op het taalgebruik van haar kinderen om buitengewone omstandigheden aan te tonen die haar ervan zouden weerhouden naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Zij kan de Raad dus niet vragen daar alsnog uitspraak over te doen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster gaf onder het hoofdstuk "De buitengewone omstandigheden" wel aan dat haar dochtertje G. leermoeilijkheden heeft, dat zij sedert september 2013 school loopt in het type 8-onderwijs, dat dit soort onderwijs niet te vinden is in Angola en dat een terugkeer haar ontwikkeling aldus in het gedrang zou brengen.

Verzoekster kan echter niet worden bijgetreden in haar betoog dat zij geen bewijs zou kunnen leveren van het feit dat dochtertje G, rekening houdende met haar leermoeilijkheden, niet de gepaste scholing zou kunnen verkrijgen in Angola. Immers valt niet in te zien waarom zij haar blote beweringen niet zou kunnen staven met bijvoorbeeld rapportage over het onderwijs in haar land van herkomst. Het feit dat het buitengewoon onderwijs van minderjarige kinderen vroeger als typevoorbeeld van buitengewone omstandigheden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken stond, zoals verzoekster het stelt,

doet geen afbreuk aan het feit dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van diegene die de aanvraag indient en dus de bewijslast draagt, vraagt dat zij aantoont dat dit soort van onderwijs niet bestaat in het land van herkomst.

Waar verzoekster betoogt dat de zeer goede integratie reeds werd aanvaard in een arrest van de Raad van State, kan worden verwezen naar de rechtspraak die hierboven reeds werd aangehaald en waarin werd gesteld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verwijzing naar rechtspraak van de RvV is om die reden alleen al niet dienstig.

In zoverre verzoekster te slotte stelt dat de dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een onbestaand artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 om de goede integratie van de hand te wijzen, is de determinerende overweging dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Overigens, de (overtollige) verwijzing naar artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet heeft onmiskenbaar betrekking op het tweede lid van artikel 9, waarin wordt gewezen op de normale procedure, zijnde deze waarbij de machtiging wordt aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

3.4. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de elementen die zij aanvoerde in het kader van haar aanvraag om aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden die eraan in de weg staan dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, op zichzelf staande of samen genomen, op kennelijk onredelijke of onwettige wijze werden beoordeeld door de verwerende partij. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS